

Pech voor Tim

‘Ja mensen, dit gaat spannend worden!’

Tim doet net alsof hij sportverslaggever en voetballer tegelijk is en rent met de bal aan zijn voet door de tuin van het huis waar hij pas woont. ‘Let op! Lukt het dit jonge talent te scoren?’

Hij haalt uit en schiet snoeihard tegen de muur van het schuurtje. ‘Oeps, foutje...’ mompelt hij dan. Want de bal komt iets hoger terecht dan hij had gepland.

Als het ruitje van de schuur erin blijft zitten, haalt Tim opgelucht adem.

Maar hij is minder blij als hij de barst in het glas ontdekt. Net als hij zich afvraagt wat hij zal doen, komt zijn vader naar buiten. Hij heeft de verfkwast, waarmee hij de gang aan het schilderen is, nog in zijn hand.

‘Tim! Kun je niet uitkijken?’ moppert hij. ‘Nu wonen we hier nog maar net en jij moet meteen al iets kapot maken. Geef maar hier die bal!’

‘Pap... Toe, nou!’ Tim begrijpt er weinig van. Anders is zijn vader nooit zo streng. Zou het komen doordat hij het zo druk heeft met klussen?

Hij kijkt zijn vader smekend aan. ‘Ik beloof dat ik niet meer bij het huis zal gaan voetballen. En zal ik laten zien wat ik allemaal met mijn bal kan?’

Maar wat Tim ook probeert, zijn vader is niet om te praten.

Verveeld loopt Tim even later de straat op en neer.

Stom dat hij nou zijn bal niet meer mag. Hij trapt een steentje weg en gaat met een somber gezicht op de rand van de stoep zitten..

Oké, het was niet zo slim om tegen het schuurtje aan te schieten. Maar wat moet hij anders? Hij kent nog bijna niemand in de buurt. En waar zijn klasgenoten wonen heeft hij nog niet ontdekt. Zijn vader begrijpt toch heus wel dat hij die barst in het ruitje er niet expres in heeft gemaakt?

Tim besluit te vragen of hij zijn bal terug mag. Aarzelend loopt hij naar de voordeur en belt aan.

Helaas, zijn vaders boze bui is nog niet gezakt. ‘Nee, Tim, die bal blijft vandaag binnen,’ zegt hij. ‘Straks schop je de ruit van de voordeur ook nog aan diggelen. En nu moet je me niet meer storen, want zo schiet ik niet op.’ De deur valt met een klap dicht.

Mokkend loopt Tim de voortuin uit en kijkt de straat

rond. Behalve een paar kleuters op fietsjes is er niemand te bekennen.

Saaie boel hier, zeg! Hij wist het wel: er valt in dit dorp niks te beleven. Woonden ze nog maar gewoon in hun oude buurt. Daar had hij tenminste veel vrienden met wie hij iedere dag op straat kon voetballen.

Met zijn handen diep in zijn zakken slentert Tim naar het

speeltuintje aan het einde van de straat. Het is er niet druk. Een paar oudere meisjes hangen aan de klimrekken en doen allerlei moeilijke kunstjes.

‘Hé, jochie!’ roept een van hen als ze Tim in de gaten krijgt. ‘Jij bent hier toch pas komen wonen? Hoe heet je eigenlijk?’

Tim wroet met zijn schoen in de aarde en antwoordt niet. ‘Ben je je tong verloren?’ gaat het meisje door. ‘Of durf je soms niks te zeggen? Wij bijten niet, hoor!’ Ze hijst zich overeind, zodat ze Tim beter kan zien. ‘En hoe oud ben je eigenlijk?’

‘Negen,’ wil Tim antwoorden. Net op tijd houdt hij zijn mond. Die meiden geloven hem toch niet, omdat hij nou eenmaal klein is voor zijn leeftijd.

Hij overweegt wat hij zal doen. Omkeren en naar huis gaan? Of zal hij snel doorlopen, in de richting van het trapveldje verderop?

Hij kiest voor het laatste. Zonder verder op de meisjes te letten, holt hij het speeltuintje uit.

Op het trapveldje staan twee grote doelen en het gras is op de meeste plaatsen behoorlijk kaalgetrapt.

Een groepje kinderen van Tims leeftijd speelt net een wedstrijd met elkaar. Ze rennen over het veld en schreeuwen hard.

Wat zou ik graag mee willen doen! denkt Tim. Zo nonchalant mogelijk slentert hij dichterbij.

Hij is verbaasd als hij Marc en Lindsey uit zijn nieuwe klas herkent. Zo, moet je Lindsey zien! Ze gaat er net met de bal vandoor en haar lange, blonde staart zwaait bij iedere stap in de lucht. Wow, zij kan goed voetballen!

Tim fluit bewonderend tussen zijn tanden. Nooit gedacht dat ze zo hard kon lopen. En wat een knal geeft ze tegen die bal!

Hé, en die jongen in het doel, met dat zwarte stekeltjes-haar. Dat is natuurlijk Samir, ook uit zijn klas.

Die heeft het zo te zien behoorlijk moeilijk. Nerveus springt hij heen en weer in het doel en houdt dat schot van Lindsey nog maar net!

‘Help nou eens verdedigen,’ hoort Tim hem roepen. ‘Zo winnen we natuurlijk nooit!’

Zal ik vragen of ze nog een speler kunnen gebruiken? denkt Tim. Maar als hij ziet hoe handig Marc er met de bal vandoor gaat, zinkt de moed hem in de schoenen.

Tim staat zo in gedachten naar het spel te kijken, dat hij niet merkt dat er achter hem een paar jongens aan het koppen zijn. Ze proberen zo lang mogelijk een bal in de lucht te houden.

‘Hee! Aan de kant!’ klinkt het opeens.

Als Tim zich omdraait, ziet hij een bal recht op zich af komen. Hij springt omhoog en wil een mooie kopbal geven.

‘Au!’ roept hij dan. Want hij is net iets te vroeg en de bal komt niet op zijn hoofd, maar op zijn oog terecht.

Geschrokken doet Tim een paar passen achteruit en voelt voorzichtig aan de zere plek.

'Je had ook hoger moeten springen.' Een lange jongen in een groen trainingspak komt op hem af. 'Kun je eigenlijk wel voetballen? Zo te zien heb je weinig ervaring.'

'Wat weet jij daar nou van?' zegt Tim beledigd. En hij denkt: je moest eens weten hoe vaak ik buiten ben te vinden met mijn bal.

‘En waarom sta je ook zo stom in de weg?’ gaat de jongen door. ‘Je ziet toch dat wij hier bezig zijn?’ Hij kopt in-tussen de bal weer over naar zijn vrienden.

‘Mooie bal, Wouter!’ roepen ze.

Maar Tim let niet meer op de jongens. Met zijn hand voor zijn oog loopt hij het trapveldje af, passeert met een grote boog het speeltuintje en sjokt terug naar zijn nieuwe huis.

Een blauw oog

‘Tim, wacht even!’ Lindsey komt eraan gerend. ‘Wat is er met je gebeurd?’

Tim haalt snel zijn hand van zijn hoofd en kijkt verlegen naar de grond. ‘Oh, niks. Ik kreeg alleen een bal op mijn oog.’ Hij probeert niet te laten merken dat het behoorlijk zeer doet.

‘Je moet er spuug op smeren,’ zegt Lindsey. ‘Dat doe ik ook altijd. Zal ik het voor je doen?’

‘Nee, hoeft niet.’ Ook al vindt Tim Lindsey heel aardig, hij heeft liever niet dat ze met spuug aan hem zit. ‘Ik doe er thuis wel water op. Ga je niet meer voetballen?’

‘Nee, ik heb geen zin meer.’ Ze bukt zich om de veter van haar sportschoen te strikken. ‘Dat komt door Marc. Die zegt dat ik hem heb getackeld en dat is helemaal niet waar. Hij liet zich zelf boven op de bal vallen en kan gewoon niet tegen zijn verlies!’ Verontwaardigd blaast ze een paar plukken haar uit haar gezicht. ‘Nou, en toen dacht ik: bekijk het maar!’

Tim knikt. 'Je hebt gelijk. Je expres laten vallen is oneerlijk.'

Lindsey kijkt hem dankbaar aan. 'Hé, wat had Wouter nou?'

'O, niks bijzonders.' Tim heeft weinig zin om te herhalen wat Wouter allemaal zei.

'Je moet gewoon niet naar hem luisteren,' gaat Lindsey door. 'Wouter doet nou eenmaal altijd alsof hij de beste voetballer is van het hele dorp.'

'Is dat niet zo?'

'Welnee. Zal ik bij jou komen spelen?' vraagt ze dan.

Tim weet even niet wat hij zal antwoorden. Binnen kan niet, want op zijn kamer staan nog veel onuitgepakte dozen. Buiten spelen kan wel, maar dan heeft hij het liefst zijn bal. En moet hij dan nu meteen vertellen dat zijn vader die heeft afgepakt?

Voordat hij iets kan bedenken, roept Lindsey: 'Dom! Ik kan helemaal niet met je afspreken. Ik heb mijn moeder beloofd nog wat boodschappen voor haar te doen.'

Als ze op haar horloge kijkt, schrikt ze. 'Oei, is het al zo laat? Dan moet ik opschieten! Ik kom wel een andere keer bij je langs. Doe!' Ze steekt haar hand op en sprint ervandoor.

'Balen, zeg! Dat ziet er raar uit,' broemt Tim.

Het is bijna etenstijd en zijn vader heeft al geroepen dat hij beneden moet komen. Maar Tim is nog snel even de